

ગામ ખાલી

સુરાલય છે ખાલી, બધા જામ ખાલી
નથી કોઈ પાનાર, ને શામ ખાલી

હવે પ્રેમ જેવી નથી કોઈ ઘટના
નથી કોઈ આશિક, અને ધામ ખાલી

ન હરકત, સહેજે; નથી ક્યાંય હલચલ
નગરનાં નગર, ગામનાં ગામ ખાલી

હવે કોઈ આબિદ નથી એ ઈબાદત
વદે છે હનુમન, સીતા-રામ ખાલી

છે અંતરથી અંતર, સંબંધો ન બંધન
હવે લાગણીના બધા નામ ખાલી

ખૂબ અઘરું છે

ખુદને મળવું જ ખૂબ અઘરું છે
નિજને છળવું જ ખૂબ અઘરું છે

સત્ના દરવાજે ટાકોરા દઈને
પાછા વળવું જ ખૂબ અઘરું છે

જગની માયામાં ગળાડૂબ બની
હકમાં ભળવું જ ખૂબ અઘરું છે

મહેફિલોમાં તો બધું ક્ષેમકુશળ
પંડે બળવું જ ખૂબ અઘરું છે

ઝૂઝીએ આખી જિંદગી તે છતાં
મનને કળવું જ ખૂબ અઘરું છે

શીશ સજદામાં ઢળી જાય સહજ
દિલનું ઢળવું જ ખૂબ અઘરું છે

શ્રદ્ધાળુ છે

જગ ક્યાં તારું-મારું છે
એ સૌનું મજિયારું છે

ઝાકઝમાળો શું કરશો ?
ભીતર તો અંધારું છે

ડાળ ઝૂલી ફફડી ઊઠ્યું
મન જબરું ગોઝારું છે

એ દસ્તક શાને મારે ?
જગ છોડી જાનારું છે

પીડાના તાંદુલ બાંધ્યા
દિલ કેવું શ્રદ્ધાળુ છે ?

હવેલી છે

પ્રીતની રીત ઘણી ઘેલી છે
વાત સંતોએ આ કહેલી છે

જોજનો ચાલતાંયે આવે ના
બે કદમ દૂર એની ડેલી છે

જિંદગીનો હિસાબ શું બેસે ?
સાવ ગૂંચવાયેલી પહેલી છે

કોઈ માથે ચડાવી ચાલે છે
કોઈની ઠોકરે ચડેલી છે

એના દીવાના જ્યાં વસે છે, એ
લાગણીવાસની હવેલી છે

દિવસ જેવું

તોય અકબંધ છે તરસ જેવું
કોઈ લઈને ઊભું કળશ જેવું

ચાલ રમીએ, રમત ભુલાયેલી
ક્યાં સુધી કાળજે કણસ જેવું

વૃક્ષ એકેય ના રહે સુકકું
ઊગશું શ્રાવણી દિવસ જેવું

દૂર ચાલ્યા ગયા પરમ પગલાં
હર પળે તોય કાં દરસ જેવું

છાંયડો એમ સાયવે છે 'અઝીઝ'
વૃક્ષ મુઝલિસની જણસ જેવું

ગીતા વેદ છે

તોય ક્યાં એને કશો પણ ખેદ છે
માનવી ખુદની નજરમાં કેદ છે

બેધડક સરતી હતી એ કાલ તો
નાવમાં આજ અસંખ્ય છેદ છે

લાલ લોહી છે બધાના તન મહી
એક 'અલ્લા', એક ગીતા વેદ છે

શ્રાવણી વરસાદ જેવી આ ઘડી
સાવ સુકકી રૈ ગયાનો ખેદ છે.

કોઈ ના સમજી શક્યું એને 'અઝીઝ'
જિંદગીનો એ જ ઊંડો ભેદ છે

અલ્લાહુ અકબર

દીવાનો છું મારો પથ્થર
દુનિયા તારી મારો ઈશ્વર

રસ્તામાં અટવાઈ ન જાશો
રસ્તે ઊભા લાખ્ખો રેહબર

જપમાળાના નાકાં તૂટયાં
તોય રહ્યું એનું એ જીવતર

બચવાનો છે એ જ આરો
અંદરથી થા પૂરો સરભર

એક જ વેશ રહ્યો લે બાકી
મીરાં થૈ પહેરી લે ઝાંઝર

હોઠ શબ્દને રહ્યા શોધતા
દિલ બોલ્યું : અલ્લાહુ અકબર

એના દીવાના જ અમર છે
બાકી સઘળું નશ્વર નશ્વર

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

તમારું જ નામ

અમારા હૃદયમાં તમારો મુકામ
આ હૈયું મટીને થયું તીર્થધામ

તમે આંગળી મારી પકડી અને
પલકભરમાં રસ્તો થયો આ તમામ

થયું ધૂળધાણી ક્ષણોમાં બધું
અહમ્નો અમારો આ કેવો દમામ !

લથડવાનું પહેલેથી નકકી હતું
તમે જ્યાં પીધાં ઝાંઝવાના જ જામ

ભલે લોક એને કહે છે ગઝલ
'અઝીઝે' લખ્યું છે તમારું જ નામ

નથી દૂર સાહિલ

કશુંયે રહ્યું ના હવે પામવાને
મળી આગ એવી હૃદય ડામવાને

અનુકૂળતા પર નથી આશ તેથી
અમે નાવ સોંપી પ્રતિકૂળ હવાને

બધે પ્રાણઘાતક છે વાયુ અહીં તો
મળે શ્વાસ શોધો એ આબોહવાને

અમે મેળવ્યું છે દરદ એ કે જેણે
ન આપી કદી એક તક પણ દવાને

ખબર છે 'અઝીઝ' ને નથી દૂર સાહિલ
હવે વાર ઝાઝી નથી ડૂબવાને

એક ચિનગારી તો...

એક ચિનગારી તો આખું શહેર સળગાવી શકે
આ જગત આખું પછી એને નહીં ઠારી શકે

હાથમાં હું ફૂલ લઈને ક્યારનો ઊભો રહ્યો
તું હવા થઈ આવ જેથી મહેક ફેલાવી શકે

રાતના અંધારને ચીરી વધો આગળ હવે
ચીતરેલા સૂર્ય તો અજવાસ નહીં લાવી શકે

એક તારા નામથી આ હોઠ ભીના છે સતત
એટલે તો આ જગત મુજને ન તરસાવી શકે

આ જીવનની વારતા પૂરી થવામાં છે 'અઝીઝ'
કાળના આ કાફલાને કોણ થંભાવી શકે

શું થશે ?

તું અગર દર્પણ થશે તો શું થશે ?
એક ભીની ક્ષણ થશે તો શું થશે ?

એટલી લીલામ થઈ છે લાગણી
કે હવે સગપણ થશે તો શું થશે ?

એક દરિયો માછલીની આંખનો
ઝાંઝવાનું રણ થશે તો શું થશે ?

કોઈ એનું મુલ્ય ના આંકી શકે
શૂન્ય મન કંઈ પણ થશે તો શું થશે ?

આમ તો વધતી રહે છે ઝંખના
આમ એ વળગણ થશે તો શું થશે ?

આ બધા કડવા અનુભવ તો 'અઝીઝ'
ઝેરનું મારણ થશે તો શું થશે ?

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

કેમ છે ?

દર્પણ મલકી પૂછ્યું કે, 'કેમ છે ?
કોણ છે તું, ને આ શાનો વહેમ છે ?'

એક દરિયો ઘૂઘવે છે મૌનનો
તે પછી આ નાવ કુશળક્ષેમ છે

મોકલે ના એ કદી ઈ-મેઈલ પણ
લાડકું દિલ તો કહે છે : પ્રેમ છે

તાપણાથી પણ પડે ના કેં ફરક
ભૂંગળીની ફૂંક તોયે હેમ છે

એ મિલનની વાત શું કરવી 'અઝીઝ'
ઝૂલતી સાંકળ હજી તો તેમ છે

પરખાઈ સાધો

ચાલો પરખીએ સચ્ચાઈ સાધો
ખુદમાં જ છે કે કચ્ચાઈ સાધો

પ્રેમનો પ્યાલો પીધા પછી તો
ભાષા હૃદયની ઉકેલાઈ સાધો

છે હાર નિત જીવન રમતમાં
પછી શીદને માંડી અંચાઈ સાધો

અજંપાના દરવાજે ડેરો જમાવી
પછી મેળવે છે સરસાઈ સાધો

સહેજે વળે ના ગમે તે વળાંકે
'અઝીઝ' એ રીતે પરખાઈ સાધો

બોલ તું

સ્હેજ અડકે ને બને છે ઢોલ તું
આમ હૈયું ના કદીયે ખોલ તું

મૌનનો મહિમા ઘણો છે તે છતાં
બોલવાં જેવું જ હો, ત્યાં બોલ તું

એટલો વિવેક તો જાળવ ભલા
સૂઝીઓની મહેફિલોમાં ડોલ તું

લાખ પોથી પાઠ ઉથલાવે છતાં
જીવતર આખર ગણી લે પોલ તું

લાખ વાંધા અન્યમાં ઊભા કરે
જાતના વહેવારને પણ તોલ તું

તે છતાં આ શ્વાસ પાછા ના ફરે
કેટલા આપે ભલેને મોલ તું

હિસાબ આપી દે

જિંદગીનો હિસાબ આપી દે
લે, આ કોરી કિતાબ આપી દે

સ્વર્ગ મારું હતું ને મારું છે
જા, ખુદાને જવાબ આપી દે

હોશ ખોયા નથી કદી જગમાં
લાવ, તાહિર શરાબ આપી દે

મેં તો માંગ્યું તું ફક્ત એક કિરણ
ક્યાં કહ્યું આફતાબ આપી દે

તારા દર્શનની લે તલબ ચારબ
તુજને જોવાની તાબ આપી દે

યુધ્ધના બકવાસ જેવું કેમ ?

સાથે નથી કોઈ છતાં સહવાસ જેવું કેમ?
એની ગલીમાં પહોંચતાં હળવાશ જેવું કેમ?

નજદીક જઈને જોયું તો દીવો ન મળે ક્યાંય
ને ઝૂંપડીમાં દીપના અજવાસ જેવું કેમ?

અલ્લાહ, ઈશનું એ રટણ રાત-દિન કરે
ને તે છતાંય જીભ પર કડવાશ જેવું કેમ?

માળો કર્યો છે પંખીએ સરહદના વૃક્ષ પર
બંને તરફ છે યુધ્ધના બકવાસ જેવું કેમ?

આંખો પછીતે આપણી સાગર ભર્યા હશે!
આંસુ મહી, સૌના અહીં, ખારાશ જેવું કેમ ?

ઉપદેશ દઈને સંતો પણ થાકી ગયા 'અઝીઝ'
કાનો મહી આ લોકના બહેરાશ જેવું કેમ ?

પ્રવાસ પૂરો કર

એ રીતે આ પ્રવાસ પૂરો કર
ફૂલની જેમ શ્વાસ પૂરો કર

એ પછી આવે ધામ સૂફીનું
તું પ્રથમ આ ઉજાસ પૂરો કર

પીડે સૌને આ સદીઓથી
યુદ્ધનો મહાત્રાસ પૂરો કર

એ તો ચાહે છે હજીયે તુજને
પત્ર છેલ્લો છે ખાસ પૂરો કર

એ રીતે ફળશે આ ગઝલ તુજને
ગા લ ગા ગા નો પ્રાસ પૂરો કર

ખળખળતો રહું

એટલે તો આમ ઝળહળતો રહું
નામ એનું દિલમાં સંચરતો રહું

તે છતાં અંધાર તો વધતો રહે
રોજ સૂરજ થૈને પીગળતો રહું

યુદ્ધના મેદાનમાંની તોપ પર
થૈ ધજા ધોળી હું ફરફરતો રહું

એ સદા મુજ આંખની સામે જ હો
સાંજ ટાણે એમ કરગરતો રહું

સાગરના દોસ્ત

કેમ સઘળા થઈ ગયા પથ્થરના દોસ્ત ?!
જેમને ગણતા હતા ઈશ્વરના દોસ્ત

એ સમયનો સાથ નહીં આપી શકે
આ બધા તો છે ફકત પલભરના દોસ્ત

ઘર તમારું જેમણે બાળી દીધું
એ કદાચિત હો તમારા ઘરના દોસ્ત

ઝણઝણાવે છે હૃદયના તારને
યાદ આવે જે ક્ષણે અંતરના દોસ્ત

બૂંદ પીને પણ ઘણાંયે તૃપ્ત છે !
કેમ પ્યાસા છે હજી સાગરના દોસ્ત ?

વરસો પછી

બારણે દસ્તક થયા વરસો પછી
ને સ્મરણ કે સળવળ્યાં વરસો પછી

એમને ના કહી શકો : ભૂલા પડ્યા
જે બધા પાછા ફર્યા વરસો પછી

જેમને શોધ્યા કર્યા વરસો સુધી
એ જ ઉબર પર મળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

બે'ક ખેતરવા જ તો છેટું હતું
તે છતાં આજે મળ્યાં વરસો પછી

લે 'અઝીઝ' સુધરી ગયું તારું મરણ
દુશ્મનો ટોળે વળ્યા વરસો પછી

વરસો પછી

બારણે દસ્તક થયા વરસો પછી
ને સ્મરણ કે સળવળ્યાં વરસો પછી

એમને ના કહી શકો : ભૂલા પડ્યા
જે બધા પાછા ફર્યા વરસો પછી

જેમને શોધ્યા કર્યા વરસો સુધી
એ જ ઉબર પર મળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

બે'ક ખેતરવા જ તો છેટું હતું
તે છતાં આજે મળ્યાં વરસો પછી

લે 'અઝીઝ' સુધરી ગયું તારું મરણ
દુશ્મનો ટોળે વળ્યા વરસો પછી

લણ્યું જ નહીં

સકળ બ્રહ્માંડમાં એવું કોઈ મળ્યું જ નહીં
અમોને સાચનું સરનામું પણ જડ્યું જ નહીં

ચીંથરેહાલ દશા એટલે અમારી થઈ
વણેલું પોત કબીરે, અમે વણ્યું જ નહીં

આમ તો તુજને નમ્યું છે સદા આ શીશ છતાં
આ એક દિલ છે નહારું; કદી ઢળ્યું જ નહીં

સૂઝીઓએ તો કંઈ કેટલું વાવ્યું છે છતાં
અમારા ભાગ્ય કે એને કદી લણ્યું જ નહીં

'અઝીઝ' કેમ ના માગે હંમેશા એની કૃપા
વિષ મીરાનું અમોને કદી ચડ્યું જ નહીં

પ્યાર કરી લે

આવ્યો છે તો પ્યાર કરી લે
થોડો હળવો ભાર કરી લે

સમજાવી દે મનને એવું
દિલથી તું વહેવાર કરી લે

બીજા આપોઆપ તરાશે
એક જ દરિયો પાર કરી લે

ના તું જીતે, ના હું હારું
એવો કારોબાર કરી લે

આંખોને વાચાળ કરીને
એનો દાવેદાર કરી લે

ના ઘર તારું, ના ઘર મારું
મનનો ચલ વિસ્તાર કરી લે

દરદથી ઘરોબો

રાત-દિ' જેનો મુજથી ઘરોબો થયો
એ પ્રાણ જ ઉડનખટોલો થયો

ખૂબ ઊંડો ઊતર્યો અને તે પછી
તેજરેખાનો એક જ લિસોટો થયો

ઝેર પીધા કર્યા છે મેં મીરા બની
એટલે તો આ સત્નો કટોરો થયો

નાવ સુકકી નદીમાં ડૂબી એટલે
જળનો અંતિમ શ્વાસે ભરોસો થયો

થાવ ઊંડા થયા છે 'અઝીઝ' તેથી શું ?
એ બહાને દરદથી ઘરોબો થયો

ગઝલનો ઢોલિયો

સાવ સૂકા રણ સમું ભાળી શકાય
એક સ્વપ્નાને અગર બાળી શકાય

એક ઘોડાપૂરને રોકી શકાય
એક-બે આંસુ નહીં ખાળી શકાય

એટલે તો બેઘડક હું જાઉં છું
એના તેડાગર નહીં ટાળી શકાય

નીકળી જે ઘેરથી વહેતી રહે
એ નદીને કઈ રીતે વાળી શકાય

લે 'અઝીઝ' અંગત કશું કીધા વગર
ક્યાં ગઝલનો ઢોલિયો ઢાળી શકાય

કુરુક્ષેત્ર

દ્વારને પગરવ તણાં સંબંધ છે
ને ટકોરા ટેરવાની સંગ છે

એ બધા પણ કેટલા છે બેખબર
જે બધાને કાફલાનો સંગ છે

એટલે કાયમ રહું કુરુક્ષેત્રમાં
હા, સતત મારે જ મુજથી જંગ છે

બેઉની છલકાઈ આંખો તે છતાં
મોજથી ઊજવી રહ્યા પ્રસંગ છે

સ્થિર ડગ મુશ્કેલ છે આજે 'અઝીઝ'
જિંદગીની દોર એવી તંગ છે

ધૂળધાણી

રક્ત ટપકે અહીં, કમાણી છે
કોઈ છો તરફડે, ઉજાણી છે

આપણું બોલવું નિરર્થક છે
એમનું મૌન એ જ વાણી છે

ધૂળઢેફાં જ જેની મિલકત છે
એનું હોવું જ ધૂળધાણી છે

અન્યની આંખ લૂછતા રે'જે
એમની આંખ પાણી પાણી છે

એક ફટિયું ના રહ્યું ગજવે
આપણી એ જ તો કમાણી છે

જયજયકાર છે ભેરુ

આ સંસાર અસાર છે ભેરુ
ફૂલ સ્વરૂપે ખાર છે ભેરુ

પંથો અપરંપાર છે ભેરુ
મંઝિલ એનું દ્વાર છે ભેરુ

અંદર—બાહર ઝગમગ ઝગમગ
જોડી દીધો તાર છે ભેરુ

પ્રેમ લાગણી ને સંબંધો
કપટી કારોબાર છે ભેરુ

નિભાડો જો પાર કરે તો
મત્ત અગન પડકાર છે ભેરુ

ગણવાનું તું ભૂલ્યો તેથી
ગુસ્સો ભારોભાર છે ભેરુ

રસ્તા પગમાં આવી ઊભા
તુજ પર દારોમદાર છે ભેરુ

પૃથ્વીના પેટાળ ઉપર આ
માણસ નામે ભાર છે ભેરુ

તળાવ જેવું આ સગપણ છે
પગ મૂકો ત્યાં પાળ છે ભેરુ

જે દીવો તું શોધે એ તો
સળગ્યો સામે પાર છે ભેરુ

જ્યાં ત્યાં વેરવિખેર ન થૈ જા
એક જ તારણહાર છે ભેરુ

પ્રવાસ નથી

એટલે તો કોઈ ઉજાસ નથી
આજ અવસર કોઈ તો ખાસ નથી

નીકળ્યા ક્યારના હલેસા લઈ
નાવનો કાં કોઈ પ્રવાસ નથી !

શું રહું એ નગરમાં કે વનમાં ?
માનવીનો કોઈ આભાસ નથી

સ્હેજ મલકાટ હોઠ પર લાવો
આપણી આશ કોઈ ખાસ નથી

એક આદમ ને હવ્વાના છોરુ
કેમ સંબંધ કોઈ રાસ નથી ?

સનમ લાગે

એક પળ જે મને સનમ લાગે
એ જ બીજી ક્ષણે ભરમ લાગે

એમ ના ભીડમાં પડે ભૂલો
આદમી એક જે ઈસમ લાગે

હું મળું એટલો નજીક છતાં
તુજને મળવું અગમ-નિગમ લાગે

આવ્યું નામ હોઠ પર ને પછી
સર્વ નામો મને ભસમ લાગે

ત્યાં હું આવું તો ના સ્વીકારે તું
સર્વદા બીક તુજ કસમ લાગે

જો તું સામે જ હોય ચિંતા શી ?
સ્વર્ગ કે નર્ક પણ રસમ લાગે

છે પ્રતીક્ષા 'અઝીઝ' વરસોથી
એને મળતાં મને શરમ લાગે

ગીતનો ડૂમો

કેમ પાછાં આંખથી આંસુ સરે
સપ્ત પદને જે કરે ઉપર-તળે

એક પણ કોયલ ટહુકી ના શકી
ગીતનો ડૂમો વસંતોના ગળે

ક્યારનું ચાલી ગયું છે કોણ એ
જ્યોત દીપકની હજીયે થરથરે

કોતરેલાં નામનો મહિમા નથી
પણને ભીનાશ પણ ક્યાંથી મળે ?

નાવ તરતી મૂકીએ કાગળ તણી
છો નદી એમાં પછી ડૂબી મરે

વિષ અંગે કોઈ માહિતી નથી
હાથમાં સર્પો સમયના સળવળે

ક્ષણની લગોલગ

સદીઓના સંબંધ ક્ષણની લગોલગ
અહીં જિંદગી છે મરણની લગોલગ

સમયસાગરે ખૂબ ખાધી થપાટો
હવે મંઝિલો છે ચરણની લગોલગ

તરસની અમાનત જુઓ સાચવી લે
અમે શ્વાસ છોડ્યા ઝરણની લગોલગ

થયો સ્પર્શ અમને લખોટીનો અમથો
પહોંચી ગયા બાળપણની લગોલગ

'અઝીઝ' જિંદગીની આ અંતિમ ક્ષણે પણ
ન પહોંચી શકાય એક જણની લગોલગ

પર્વ છે

એ નિયમનો એટલે ખૂબ ગર્વ છે
પ્રેમ જેવી ચીજ સર્વાર્થ છે

બે નિસાસા ચાર ડૂસકાં વ્યર્થ છે
જિંદગીનો એટલો બસ મર્મ છે

એ પછી તો કોઈની ક્યાં છે જરૂર!
તું જ આવી જાય તો બસ પર્વ છે

આપણું ટકવું અહીં સહેલું નથી
આપણો ટેકો હૃદયનું દર્દ છે

એક-બે જો હોય તો ઠીક છે 'અઝીઝ'
એક જીવ, ને એપણાઓ પર્વ છે

અમે શોધતા રહ્યા

દષ્ટિ વિના જ દશ્ય અમે શોધતા રહ્યા
જૂઠા નગરમાં સત્ય અમે શોધતા રહ્યા

ખુદની હકીકતોની હજી કંઈ ખબર નથી
ઈશ્વર વિશેનું તથ્ય અમે શોધતા રહ્યા

દુનિયાનું ધ્યાન હો અમે એ ઈચ્છતા નથી
બસ એક એનું લક્ષ્ય અમે શોધતા રહ્યા

ક્યાં છે કશે જ અંત અમારી કસોટીનો
અર્જુન બનીને મત્સ્ય અમે શોધતા રહ્યા

અંતે વિદાય લઈ બધા જઈ રહ્યા છે ક્યાં ?
યુગ યુગથી એ અગમ્ય અમે શોધતા રહ્યા

નકકી જ ખોઈ દીધું છે એને અહીં તહીં
વિશ્વાસનું એ દ્રવ્ય અમે શોધતા રહ્યા

ક્યાં ફરો છો ?

સાવ એવું ક્યાં કરો છો ?
પ્રેમને પોચટ ગણો છો ?

કેટલા રસ્તા ઊઘડશે
ફૂંક જો ભીતર ભરો છો

ઘાવ સઘળા ઝટ રૂઝાશે
પ્રેમથી ફૂલો ધરો છો

કોઈથી બહીવાપણું ક્યાં ?
જો તમે ખુદથી ડરો છો

યાદનું ટોળું ઊમટશે
એ ગલીમાં ક્યાં ફરો છો ?

કપોળકલ્પિત છે

નામ એના બહુ પરિચિત છે
અર્થ એના ઘણા જ ગર્ભિત છે

આમ હોવાની હોડ જામી છે
આમ હોવું કપોળકલ્પિત છે

મૌન રહીને બચી શકાય કદાચ
શબ્દ સઘળા જ અહીંયા શાપિત છે

કેમ બેઠો પલાંઠી વાળી તું ?
આમ તો છોડવાનું નિશ્ચિત છે

લે 'અઝીઝ' પાર ઊતર કસોટીમાં
આ જગત એટલે તો નિર્મિત છે

લઈને તરસ

વાદળી તું ત્યાં જ મન મૂકી વરસ
બે કાંઠે જ્યાં અહીં છલકે તરસ

હાથમાં બાજી સદા એવી ચઢે
હાર થાયે આપણી વરસો વરસ

માફ કર, બસ માફ કર, બસ માફ કર
ક્યાં કોઈ આપે અહીં એવો દરસ

ખોબો તારો ક્યાં હજી મંડાય છે ?
એ તો રેડે છે સદા ભીનો કળશ

એક ઘા રૂઝાય ત્યાં બીજો દૂઝે
જિંદગી પણ એટલે લાગે સરસ

ક્યાં કશે પણ પાંખનો ફફડાટ છે
ચોતરફ જાણે હવાનું છે કફસ

મનના મબલખ તેજને જોયા પછી
કેટલું પાછું પડે છે આ તમસ

વ્યર્થ છે આ દોડવું તારું 'અઝીઝ'
જો, ઝરણ ભાગી રહ્યાં લઈને તરસ

જન્મારો હો જી

ક્યાં આરો ઓવારો હો જી
ઉતારશું ક્યાં ભારો હો જી

થોડી ઠોકર થોડાં ફૂલો
સપનાનો અણસારો હો જી

પહોંચી જાશો સામી પાળે
સ્હેજ તમે જો ધારો હો જી

કઈ પેરે સાચવશું એને
જળ જેવો જન્મારો હો જી

એ કેડીથી ગુમ થવાનું
વારા ફરતી વારો હો જી

અટકળનો દરિયો

વ્યર્થતામાં એટલા ખૂંપી ગયા
તથ્યતાની આંગળી ચૂંકી ગયા

સાચવી છે એક ચંચળ પણ અમે
કાફલા યુગના ભલે છૂટી ગયા

એક પંખી ઝાડ પર બેઠું અને—
ડાળને ટહુકા વળી ફૂટી ગયા

ને પવન ભોંઠો પડી પાછો ફર્યો
ફૂલ સૌ, ભમરા બધા ચૂંટી ગયા

સુખ અહીં અટકળનો દરિયો છે 'અઝીઝ'

લાવ લખી દઉં

તારા એક એક શ્વાસ પર લાવ લખી દઉં
કોરે કોરી ઈચ્છાઓના ઘાવ લખી દઉં

દરિયો, સરવર, નદી લખીને કરવાના શું ?
આંખોન ળેઊંડાણે સૂતી વાવ લખી દઉં

છોડ બુકાની પછી રમત હારે તો કે જે
હસતાં હસતાં લે હું સાચા ઘાવ લખી દઉં

દુશ્મન સઘળા વત્યા છે દાના થઈને
તમે કહો તો સ્વજનતણા સૌ ઘાવ લખી દઉં

સાવ જ કોરા કાગળ લઈને ક્યાં લગ ફરશું ?
તીખા તીખા લીલાછમ્ હું ઘાવ લખી દઉં

સહેજ સરખું ગુલાબછાયું સ્મિત મળે તો
હિલ્લોળતા સાત સમંદર જાવ લખી દઉં

તેં તો માંગ્યું કેસૂડાનું ફૂલ અમસ્તું
હું ચાહું છું ઉપવન આખું સાવ લખી દઉં